

Warszawa, dnia 5 października 2015 r.

Poz. 66

**INTERPRETACJA OGÓLNA Nr PT2.8101.1.2015.SJK.20
MINISTRA FINANSÓW**

z dnia 28 września 2015 r.

**w sprawie kosztów dodatkowych wliczanych do podstawy opodatkowania podatkiem
od towarów i usług z tytułu importu towarów, o których mowa w art. 30b ust. 4 ustawy
z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług**

Działając na podstawie art. 14a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa¹, w celu zapewnienia jednolitego stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej w kwestii dotyczącej kosztów dodatkowych wliczanych do podstawy opodatkowania podatkiem od towarów i usług z tytułu importu towarów, o których mowa w art. 30b ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług² – zwanej dalej „ustawą o VAT”, wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 30b ust. 4 ustawy o VAT podstawa opodatkowania z tytułu importu towarów obejmuje koszty dodatkowe, takie jak koszty prowizji, opakowania, transportu i ubezpieczenia – o ile nie zostały włączone do wartości celnej – ponoszone do pierwszego miejsca przeznaczenia na terytorium kraju, jak również wynikające z transportu do innego miejsca przeznaczenia znajdującego się na terytorium Unii Europejskiej, jeżeli miejsce to jest znane w momencie dokonania importu. Brzmienie tego przepisu jest analogiczne do brzmienia art. 86 ust. 1 lit. b dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej³.

Z uwagi na to, że doprecyzowanie przepisu art. 30b ust. 4 ustawy o VAT nowelą z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw⁴, dokonane w celu właściwszego odwzorowania obowiązujących przepisów unijnych w tym zakresie, spowodowało wątpliwości interpretacyjne, jakie koszty dodatkowe powinny być uwzględnione przy określaniu podstawy opodatkowania dla potrzeb podatku od towarów i usług, niezbędne stało się niniejsze wyjaśnienie.

Brzmienie art. 30b ust. 4 ustawy o VAT, obowiązujące od 1 stycznia 2014 r. wskazuje, iż nie tylko wymienione jako przykładowe w tym przepisie koszty prowizji, opakowania, transportu i ubezpieczenia powinny być uwzględnione przy określaniu podstawy opodatkowania dla potrzeb VAT, lecz również inne koszty, o ile nie zostały włączone do wartości celnej a są ponoszone do określonego miejsca przeznaczenia. Na takie rozumienie przepisu unijnego (art. 86 ust. 1 lit. b

¹ Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.

² Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.

³ Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.

⁴ Dz. U. z 2013 r. poz. 35

przywołanej dyrektywy), który został odwzorowany w ustawie o VAT wskazywał również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 8 czerwca 2011 r. sygn. akt I FSK 668/10.

Mając na uwadze wskazany w omawianym przepisie przykładowy katalog kosztów dodatkowych należy dojść do konkluzji, że do podstawy opodatkowania powinny być wliczone te koszty dodatkowe, które związane są przede wszystkim bezpośrednio z transportem sprowadzanych towarów. Do kosztów tych zaliczyć należy załadunek, przeładunek lub wyładunek. W przypadku kosztów portowych/terminalowych takimi kosztami byłyby opłaty THC (Terminal Handling Charges).

W przypadku, gdy w chwili przywozu towarów znane jest tylko pierwsze miejsce przeznaczenia, do podstawy opodatkowania powinny być wliczane tylko te koszty dodatkowe, które ponoszone są do tego miejsca przeznaczenia, a które nie zostały wliczone do wartości celnej.

W sytuacji, gdy w momencie dokonania importu znane jest inne miejsce przeznaczenia znajdujące się na terytorium Unii Europejskiej, w podstawie opodatkowania powinny być uwzględnione koszty, o których mowa powyżej, poniesione również w pierwszym miejscu przeznaczenia. Są to bowiem koszty wynikające z transportu do tego innego miejsca przeznaczenia.

Minister Finansów: z up. J. Neneman